GLASUL naţiunii

Apare din anul 1989

NR. 16 (88)
ANUL IV
17 aprilie 1992

8 PAGINI
1 rub. • 25 lei

DINCOLO DE FRONT

Acolo nu ajung jurnaliştii, grupurile de vizitatori-inspectori, locali sau din străinătate, acolo nu ajung comisiile de conciliere. Au fost date uitării sate întregi? Ştirile ne vin doar cu refugiaţii. Ştiri groaznice de dincolo de front...

Anişoara (dar toate numele le-am schimbat, la rugămintea interlocutorilor - o şubredă garanţie pentru securitate) - Anişoara, deci, care la cinci ani ai săi ştie că "ţeava asta împuşcă automat", despre aruncătoarea de grenade, instalată de gardişti la colţul casei părinţilor ei din Corjova, se trezeşte într-o dimineaţă, copilăreşte fericită, cu cuvintele: "Gata, azi noapte n-au mai împuşcat!". Micuţa, nu realizase că se află deja la Chişinău, în familia unor rude... Îi învaţă pe verişorii de la capitală jocuri de război: "Tu eşti cazac, tra-ta-ta! - te-am ucis!".

Maria P., pornită cu copiii spre Chişinău, fu oprită pe malul Nistrului. Ce să facă acum: să-şi salveze copiii, mai departe de acest pământ blestemat, sau să se întoarcă acasă? A ajuns-o vestea pe pod - a fost omorît tatăl ei...

"Vînată" şi ea degardişti, n-a putut să-şi înmormînteze părintele nici Nina S.. Pe timp de pace a fost învăţătoare, iar pe aceşti oameni smirnoviştii nu-i suferă şi nu-i iartă.

Virgil ZAGAIEVSCHI

(Continuare în pag. 3)

Leonida LARI

COLOANA A CINCEA

Mai iute treci dealul, pădurea, colnicul
Şi rănile-apoi mi le unge,
Se surpă înaltul, se-arată piticul,
Coloana a cincea ne-ajunge.

Ce sete de moarte în ochii lor roşii,
În braţul întins a pierzare,
E satul aproape şi cîntă cucoşii
Şi poate avea-voi scăpare.

Mai iute, auzi cum împuşcă din spate,
Cum scot de pe morţi şi veşmîntul
Şi rag ca nebunii, cînd vreunul se zbate,
Şi una îl fac cu pămîntul.

Fugi, maică, din poartă, fugi, taică, din cale,
Fugiţi, călători din răscruce -
Coloana a cincea nu ştie de jale,
Coloana a cincea nu ştie de milă,
Coloana a cincea ucide copilul
Şi-n faţa lui mumă-sa-l vîră în pămînt.

Mai iute, mai iute, mai iute, mai iute,
Mai iute, mai iute, mai iute, mai iute,
Mai iute, mai iute, mai iute, mai iute,

DINCOLO DE FRONT

(Urmare din pag. 1)

Călăii umblă prin sat cu listele și fotografiile învățătorilor, ale acelor ce s-au manifestat, într-un fel sau altul, ca români, pentru simplul fapt că sînt români! Fotografiile le au din dosarele de la secțiile cadre la serviciu, birourile de pașapoarte etc. - și ridică oamenii nevinovați, la orice oră, îi găsesc prin șoproane ori beciuri unde stau ascunși.

Pe Nicolae M. l-au "arestat" la o procesiune funerară, în drum spre cimitir; n-a mai ajuns să-și îngroape ruda asasinată de cazaci. Despre soarta lui nu se știe nimic...

Numai săptămîna trecută, Corjova a înmormîntat șase săteni, alții cîțiva sînt dispăruți.

Dintre cei dispăruți, sînt găsiți, peste cîteva zile, cadavre pîngărite, cu părul ars, fără dinți și unghii, cu oasele frînte...

Calvarul, zi de zi, este insuportabil. Oamenii vor să se refugieze, dar nici asta n-o pot face. Haitele de gardiști înarmați îi opresc cu amenințarea: "pe bărbați îi luăm, iar femeile - cîte o piatră la gît și - în Nistru". Arareori îi lasă în pace, dar cu o altă amenințare: "În casele voastre vor trăi cazacii, pe voi oricum vă vom fugări".

Și torentul de propagandă goebelsiană, zilnic, totul prezentat pe dos: poliția și frontiștii voluntari omoară lumea, dau foc la case, minează drumurile, cărărilie, livezile... Cum că Elena D. singură și-a aruncat în aer casa cu tot cu soț, ca să rămînă Sănduța, înfiată recent, orfană - încă o dată...

Trei corjoveni care-mi povestesc toate aceste fapte (sînt abia sosiți de "dincolo", dacă s-ar fi reținut acasă încă un sfert de oră, nu mai ajungeau la Chișinău, "inchiziția" smirnovistă tocmai era pornită după ei), repetă rugămintea să nu public detalii din povestirile lor, nume, date concrete, nici despre cei morți - după cele spuse ar putea fi recunoscut purtătorul informației și persecutat, dacă nu el, apoi apropiații lui.

"Aici nu putem rămîne la infinit, ni-i și rușine să stăm pe capul cuiva, să trăim din ajutoare. Unde să pleci, cine te așteaptă? Primăvara trece, pămîntul rămîne nelucrat, gospodăriile pustiite, din ce vom trăi la anul?

Cazacii ne zic: "Voina vsio spișet", dar noi am agonisit puținul ce-l avem o viață, trebuie să și lăsăm ceva copiilor!

Și de aici ne zic: "Duceți-vă acasă." Dar cum, la moarte sigură?

Am cerut să rămînem ca voluntari la Coșnița - nu ne-au permis. Să ne dea arme - nu ne-au dat, cică n-au... Ni se spune că s-a ajuns la acordul de încetare a focului. Însă, nu se împușcă (s-a potolit puțin, parcă) pe linia întîi, iar noi sîntem dincolo de ea. Gardiștii și cazacii s-au mutat în sate, cum e Corjova. Teroarea și adevăratul război s-a abătut asupra sătenilor civili, dezarmați.

După Decretul prezidențial, atîtea comisii de conciliere, credeam că într-o săptămînă se face ordine, dar... Acum, armele capturate de la cazaci se depozitează, la îndemîna separatiștilor, să le poată lua iarăși, cînd le va abate.

Lumea vorbește, acolo, la noi, că dacă Moldova nu poate stăpîni Transnistria, să o dea Ucrainei. Să renunțe la ea, dacă n-o pot elibera de păgîni, poate că așa se va instaura pacea. Ultimele două luni e mai grav, dar trăim în calvarul acesta deja doi ani și jumătate!

Înțelegem, Moldova n-a fost gata să reziste unei asemenea presiuni, dușmanii sînt mulți și răi; dar de ce am intrat în O.N.U., C.S.C.E., de ce tot singuri rămînem?"

Osteniți, corjovenii pleacă. La despărțire ne mulțumim reciproc, mimînd un soi de optimism.

N-am avut cu ce să-i ajut, decît ascultîndu-i.

RĂZBOIUL, DEZNĂDEJDEA ȘI MOARTEA SFÎȘIE FĂRĂ MILĂ PĂMÎNTUL MOLDOVEI

(Urmare din pag. 1)

"Noi sîntem fermi - continuă dialogul cu mine comisarul de poliție Ion Gheorghe Potlog. - Noi nu lăsăm armele și nu ne ducem de aici, nici dacă ne obligă. Fiindcă așa s-a întîmplat și la Dubăsari, cînd a fost ocupat de gardiști. Politicienii au conciliat, au zis să ne retragem, fiindcă s-a ajuns la o înțelegere, și imediat ce ne-am retras noi, separatiștii ne-au ocupat pozițiile. Dacă plecăm de aici, n-ar dura nici jumătate de oră, și separatiștii ne-ar ocupa pozițiile. Domnul președinte Mircea Snegur este convins că e posibilă stingerea conflictului pe cale pașnică. Dar noi credem că aceasta e o naivitate. Noi auzim de aici în fiecare zi cum li se transmite cazacilor prin radio, de la Tiraspol, că ei, cazacii, vor învinge. Fiindcă au în spatele lor întreaga Rusie!"

Fără comentarii...

ZONA DE SECURITATE.md